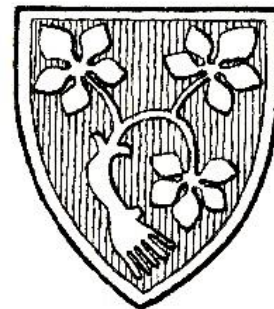

zprávy

roudnické farnosti

44. číslo – únor 2019

ZÁPIS ZE ZASEDÁNÍ PASTORAČNÍ RADY MÍSTO ÚVODNÍKU

Lednové zasedání pastorační rady (25. 1.) se tematicky točilo v několika kruzích – zejména jsme probrali ze všech možných stran a úhlů farní kostely a řípskou rotundu.

Po úvodních pozdravech a připitku k narozeninám pana faráře nám oslavenec představil nového kolegu z našeho farního týmu – kastelána Tomáše Buryšku. První část debaty se tedy soustředila na Říp a různé plány, jak tamní rotundu přiblížit turistům, kteří sice na Říp houfně přicházejí, samotná návštěva rotundy je ale tolik neláká. Tomáš plánuje připravit informační video, které by se turistům v rotundě nabízelo jako hodnotný program, hodný vstupného, a mluví i o propojení s turistickým provozem v roudnickém klášteře, například pomocí jednotné vstupenky. Debata se volně přesunula k ekonomickému aspektu: je pravděpodobné, že provozování rotundy na Řípu bude (alespoň ze začátku) finančně ztrátové; berme to jako investici do duchovně-kulturní oblasti a snažme se zajímavým programem přilákat více platících návštěvníků. To je pro Tomáše jeden z hlavních úkolů, protože jejich počet zatím průběžně klesá. Spolu řešíme i klasickou otázku brigádníků – pokud by se úsilí dařilo a počet návštěvníků se zvýšil, bude potřeba získat brigádníky – nejspíše studenty, kteří by byli schopni provádět jak na Řípu, tak v klášteře, nebo by byli ochotni zajišťovat provoz Klášterního klubu.

Zmínka o finanční stránce řípské rotundy a oznámení o příchodu nového stavebního technika (děkujeme panu Martinu Ludvíkovi za jeho dlouholetou namáhavou péči o náš vikariát!) svedla diskusi k tématu oprav venkovských kostelů, o němž pan farář podrobně psal v minulých Zprávách. Lída Sedláčková, která nyní pracuje na arcibiskupství jako ekonom, nám vysvětluje komplikovanou skutečnost, že nepoužívaný kostel nelze „zpeněžit“, naopak je nutné do něj neustále investovat, a proto musíme uvažovat i nad tím, za jakých podmínek je možné převádět takové kostely do obecního vlastnictví – při zachování základních etických podmínek jejich dalšího využití. Naopak varuje před možností převádět kostely do rukou soukromníků, kteří pak nejsou nijak vázáni a můžou kostel využívat, jak chtějí. V naší farnosti naštěstí žádný kostel není „na spadnutí“ – většina venkovských kostelíků je zakonzervovaná, a ani kostely v Černoučce a Kostomlatech, které zvenčí nevypadají zajištěně, nejsou v havarijním stavu.

Jak moc radním náročné ekonomické otázky ve spojení s duchovními oblastmi leží na srdci, bylo patrné i z následné vzrušené debaty o církevních restitucích, z níž se však bohužel zápisky nezachovaly... ☺

Poté, co jsme finanční a ekonomické otázky rotundy, farnosti a církve přetřásli ze všech stran, vrátilo se několik obvyklých témat a oblíbených námětů: zejména úvahy nad tím, zda se nejmenší děti mohou aktivně účastnit liturgického slavení na nedělních mších, například v obětním průvodu; a zda by nebylo možné posunout začátek nedělní ranní mše. Toto je otázka vpravdě ožehavá, neboť zatímco maminky s malými dětmi potřebují více času na ranní rozjezd, ti, kteří jsou zodpovědní za slavnostní oběd, žádají více času na jeho klidnou přípravu. Pan farář sám říkal, že nad tímto problémem často uvažoval, ale zatím nebyl schopen najít uspokojivý kompromis – do hry totiž vstupují i časy dalších nedělních bohoslužeb, které jsou na dobu roudnické mše vázané.

Výstupem prozatím je, že malé děti jsou v obětním průvodu vítány, pokud jsou zorganizovány, poučeny a usměrněny někým velkým – kontaktní osobou pro nesení obětních darů je jako vždy Marie Hrnčířová a s ní je možné se na zájmu o tuto liturgickou službu domlouvat. Čas nedělní mše zatím zůstává, ale do budoucna se může měnit. Padly i položertovné návrhy na farní referendum o nedělním vstávání – možná ve své lavici jednou najdete hlasovací lístek ☺

Barbora Matiašová

KDO JE KDO

Paní Růžena Novotná pracovala léta jako zdravotní sestra na pohotovosti v Roudnici nad Labem. Protože má nemocné nohy, tak ji nepotkáte v kostele, chodí na bohoslužby do domova důchodců, který má blízko od domu. Navštívil jsem ji v jejím bytě na sídlišti, abyste ji mohli potkat aspoň takto.

Kde jste vyrůstala?

Já jsem se narodila na Jižní Moravě, u babičky s dědečkem v Nosislavi, jestli jste to někdy slyšel, to je jižně od Brna, patřovalo to okresu Břeclav, ale teď už je to zase Brno. Když si tatínek maminku vzal, tak stavěl dům v Přisnoticích, to byla vesnice, odkud byl on, a maminka se se mnou k němu přistěhovala, když ten dům byl aspoň trochu obyvatelný. Tam jsem vyrůstala a chodila jsem tam do školy, a když mně bylo deset let, byl protektorát a přišlo nařízení, že jsme byli ze třídy vybraní tři děvčata a tři kluci a museli jsme začít chodit do měšťanky do Vranovic u Brna. To bylo čtyři kilometry vzdálený, takže jsme chodili každý den čtyři kilometry tam a čtyři zpátky pěšky, protože to nejezdil ještě autobus, a maminka šla za panem ředitelem té měšťanky a říkala, že

jsem na to ještě malý, proč musíme jít, a on říkal, to je nařízení Grossdeutschesreich a děti tam chodit musej.

To muselo být náročné. Hlavně v zimě.

Pak už jsme byli zvyklí - a v zimě jsme měli prázdniny, to jsme si chodili jen jednou týdně pro úkoly a byli jsme doma. V roce 44, to jsem chodila do třetí třídy měšťanky, jsme na podzim začali chodit do školy, pak byly zimní prázdniny, a pak bylo jaro a přišla fronta a Rudá armáda, která nás osvobodila, a do konce roku už jsme do školy nechodili. Takže jsme měli ve vzdělání mezery. Potom ještě udělali jednoroční učební kurz, takže do patnácti let jsme ještě do školy chodili. Mezitím mně zemřela v roce 44 měsíc před Vánoci maminka, která nějak přechodila chřipku a dostala tuberkulózu, takže jsme zůstali sami s tatínkem.

Neměla jste sourozence?

Měla jsem ještě sestřičku, která byla o pět let mladší než já, ta zemřela v mobilizaci, já ani nevím, co jí bylo, ale zřejmě měla meningitidu. Zemřela, když mně bylo sedm let. Maminčina sestra, byla to i moje kmotra, měla dva syny. Když maminka zemřela, tak

se narodil můj bratranec, ona přišla na pohřeb a ještě ho měla v zavinovačce, byl asi měsíc starý, a ona strašně chtěla holčičku a měla mě hrozně ráda, já jsem k nim jezdila na prázdniny, všelijak mě strojila a mašli mi vázala, a tak říkala tatínkovi, co si se mnou teda počne, mně bylo třináct. A tatínek že ne, že mě nikomu nedá, a tak jsem zůstala. Tatínek nebyl zlej člověk, ale všechno, co zastala maminka, jsem musela zastat já, musela jsem vařit, prát... Strašně jsem zhubla, snad o deset kilo, a lékařka řekla, že to takhle nejde, že by to se mnou špatně dopadlo. A tatínek se znovu oženil, a já jsem v té době byla ráda.

Co tatínek dělal?

Dělal na stavbě, protože my jsme neměli hospodářství, ale měli jsme, jak se říkalo, záhumenek. Jedno pole zdědil po své mamince a pak měl ještě pronajatý nějaký pole, čili přišel z práce a ještě obdělával to pole. Taky byla válka, takže lidi na venkově obdělávali pole, aby neumřeli hladu. My jsme neměli nikdy hlad, my jsme vždycky aspoň ty brambory měli.

Jak jste prožili konec války?

Když se blížila fronta, všichni lidi v zahradách vykopávali díru, dali tam fošny a tam se schovali. Vedle bydlel tatínkův bratr, a tak si tam taky vykopali na zahradě díru, dali jsme tam potraviny a deky. Když začaly lítat první střely – tam je písčité půda – my už byli vevnitř a za náma se to sypalo, tak jsme řekli, že tady už nemůžeme být. Za domem byl sklep a vedly tam schůdky ze dvora, tak jsme se ještě s některýma lidma z ulice schovali v tom sklepe. A Němci to snad věděli, nebo nevím proč, začali ze silnice ostřelovat ten dům, další střela byla na verandu, potom nějaká komora, pak dvůr, a poslední střela padla na ten sklep, na stříšku nad schodama. Byl tam s náma ještě dospělej chlapec a tomu šlo na nervy, jak v bunkru plakaly děti, a tak vyšel ven a padl tam granát. Nezemřel, ale byl raněnej, měl v sobě nějaký střely. Mezitím zahradama přišli Rusové a řekli nám, že krajní dům hoří. My jsme byli krajní dům, ale pak bylo pár polí a tam stál ještě jeden dům, kde jsem měla svoji kamarádku, tak jsme se dohadovali, jestli hoří ten jejich dům nebo náš, jenomže ony hořely oba. Vylezli jsme z toho bunkru a šli jsme po zahradě a tatínek mi řekl, že kdyby měl zbraň, a nevedl mě za ruku, tak by se zastřelil, protože prostě barák... Ještě druhý den to pořád hořelo, prohořivaly trámy.

On potom tatínek ten dům opravil?

Jo, opravil. Věci jsme měli zakopaný v zemi, třeba ještě předtím jsme zabíjeli prasátko, a to maso a všecko bylo v takovejch hrncích, taky šatstvo a takový. Tatínkovi pomáhali lidi, sousedi a i ten pán, co mu shořel ten dům za polem, pomáhali si navzájem. Takže nechodili do práce až do zimy. Tatínek taky byl v Revolučním národním výboru, zasedali na radnici, protože museli odklidit mrtvolky, padlý vojáky, koně, postavit most přes Svratku, to všechno Němci vyhodili... Já jsem tedy byla úplně sama, vedle byl akorát strýc, tak jsem většinou byla u nich. A jednou, to se zase zrovna střílelo, Rusové museli vzít kaťuše, viděla jsem, jak lítá oheň, a ty rány, zdi se takhle třásly. Strašně jsem se bála, a najednou jsem viděla, že se přes to zbořeniště hrabe nějaký člověk, a on to byl maminičin bratr, strýc, který byl na práci v Německu a nějak přišel pěšky, takže se mnou potom byl doma. Bydleli jsme tam celou dobu, než najednou jeden den ráno zase byly slyšet rány, ale to jsme se dozvěděli, že se nevrací fronta, ale že je konec války a že se střílí na počest míru.

Po válce jste šla do školy do Brna?

Jo, do Brna na zdravotní školu. Jenomže víte, jak to pak bylo v tom osmačtyřicátém, najednou řekli, že mají přijet řecký děvčata a aby se vešly, tak jednu třídu přendali do Znojma, a tam jsem byla i já. Ve Znojmě byla škola v klášteře, vpředu v budově byly sestřičky a vzadu žákyně. Já jsem maturovala v jednapadesátém, byli jsme první ročník, který maturoval. Když jsme byli měsíc ve Znojmě, tak najednou přišli s tím, že ty Řekyně nenastoupily a že můžeme zpátky, jenomže nám už se v tom Znojmě strašně líbilo, a jen asi dvě děvčata odešly a my už jsme tam zůstaly. Sestřičky byly na nás hodný. Byla tam kaple a každý den ráno v šest nás budily, že tam zpívaly. My jsme do té kaple chodily, ale třeba když byly májový, to jsme měli zákaz - třídní na nás žalovala, ředitel nás pozval na koberec - a stejně jsme tam zase chodily. Dokonce to bylo tak, že když jsme maturovaly, mohly jsme si dopředu napsat, kam jsme pak chtěly. Jenže odpoledne přijeli pánové z KNV a řekli nám, že si Brno dalo závazek, že obsadí nemocnici v Duchcově, kde jsou německý řádový sestry, který ještě nebyly odsunutý. Takže my jsme to tedy chytly - to víte, to napřed bylo radosti z maturity, a najednou prásk, a brečely jsme, protože jsme tak akorát věděly, kde leží Duchcov na mapě, jinak jsme v životě v tomhle kraji nebyly. No a musely jsme tam korporativně jet.

A v Duchcově jste už potkala manžela?

Manžel byl odsud jako já, akorát ze sousední vesnice. Já jela potom do toho Duchcova, a on přijel vlakem a vystupoval z vlaku a já jsem nastupovala do vlaku a on mě potkal na schůdcích a ptal se mě, kam jedu s kufrem, a já jsem říkala, že do Duchcova, že tam nastupuju do nemocnice, a to bylo všecko. A najednou mně přišel dopis, nemocnice Duchcov, moje jméno - no a on mně napsal, můj muž budoucí. On zase studoval na technice v Bratislavě, protože v Brně udělali vojenskou, a on nechtěl být vojákem. No a tak mně psal a psal a psal a nakonec to dopadlo tak, že jsem si ho vzala. Byl tak vytrvalej a tak ukecanej... Třeba zeť se mě jednou ptal, jak to, že jsme se dali dohromady a já mu řekla: On mě ukecal.

Jak jste se dostali do Roudnice?

Když jsme se vzali, on ještě dodělával poslední semestr a pak dostal umístěnku do Prahy. Jenže to nebylo s bytem, takže si to s nějakým známým vyměnil za Roudnici, kde byl byt přislíbený. Ale když manžel přišel do Roudnice, tak zjistil, že tu žádný byt není. Až později jsme se dověděli, že ten slíbený dostala sekretářka tehdejšího ředitele. Já jsem otěhotněla a v tom Duchcově jsem to dopracovávala až k mateřské a manžel za mnou jezdil na víkendy. V Roudnici se dověděl, že byt bude až za rok, až dostaví bytovky. Víte, jak je dnes Billa, tak tam na tom rohu stálo takové strašné stavení, dříve asi statek. A oni z toho udělali ubytovnu Agrozetu. Tam jsme se nastěhovali. Bylo to strašné. Kamenné zdi, vlhko. Nicméně jsme tam nakonec bydleli dvacet let. A nebýt toho, že tu barabiznu pak zbourali, tak jsme tam bydleli dodnes.

A tam jste odchovali obě děti?

Ano, narodila se nám Vladěnka a pak ještě Magda. U Novotných byli před tím samí kluci, ale nám se narodilo krásné děvčátko. Byla strašně hodná, vlastně až nápadně hodná a jak už si pak děti mají sedat a zvedat se, tak ona si nesedala. Já to pořád říkala v poradně, ale pan primář říkal, že dítě je v pořádku. Přes švagra jsme se pak dostali na kliniku do Brna. Pan docent tam zhodnotil, že je sice opožděná, ale neví proč. Dlouho jsme pak ještě nevěděli, co se děje, až se to nakonec uzavřelo s tím, že prošla

mozkovou obrnou. Když jsem otěhotněla znovu, tak jsem se bála, aby to druhé dítě nebylo také postižené. Ale Magda se narodila úplně zdravá, šikovná, úžasně chytrá, na všech školách měla vyznamenání. Někdy jsem si říkala, kdyby aspoň něco z té své šikovnosti nechala Vladěnce.

Jak dlouho jste se o Vladěнку starala?

Do jejích nedožitých šedesáti let. Lidi mi říkali, že jsem se obětovala. Ale já to nepovažuji za žádnou oběť. Je to mé dítě a moje povinnost se o něj postarat. Já ji strašně milovala. Já bych ji nikam nedala. Vladěнка tenkrát zemřela v březnu a mně se pak před Vánocemi stal ten úraz. Zlámaná kyčel a jiné věci. Pán Bůh to asi tak zařídil, protože co já bych si počala, kdybych musela být v nemocnici a Vladěнка ještě žila? Já bych ji nikam nedala.

Vy jste ale po nějaké době začala chodit zase do zaměstnání?

Byla jsem s Vladěnkou doma čtrnáct let. To už jsem pak byla zralá na Beřkovice. Známa mi říkala, proč nejdeš pracovat, ale u Vladěňky musel pořád někdo být. Ale říkám vám, že už jsem opravdu dál nemohla. Šla jsem se zeptat na práci do nemocnice k hlavní sestře a vysvětlila jí, že bych nemohla mít normální pracovní dobu. Nabídla mi práci na pohotovosti. Dělali jsme to pak s manželem tak, že on měl práci dopoledne a já odpoledne. Když pak manžel zemřel, tak mně pomáhala moje nevlastní matka, která tu byla, a také sousedka, která měla klíče od mého bytu a když jsem byla pryč, tak Vladěňku hlídala. A pak také i Magda, když už chodila na gymnázium, tak se o ni starala. A když jsem měla jít v pětapadesáti do důchodu, tak mě prosili, abych na té pohotovosti zůstala, protože tam nikdo nechtěl na ty odpolední jít, tak jsem nakonec pracovala až do osmašedesáti.

Máte můj upřímný obdiv. A děkuji vám za rozhovor.

Jan Horák

CO BYLO

JAKÁ BYLA LETOŠNÍ „TŘÍKRÁLOVKA“?

19. ročník Tříkrálové sbírky je už dávno minulostí. S jejími výsledky jste už byli seznámeni a poděkování se snad dostalo ke každému z vás. A protože jsme se domluvili na příspěvku do Zpráv farnosti s námětem Tříkrálové sbírky, podělím se s vámi o zajímavosti z jejího průběhu.

Tři dospělí králové vystoupali se svým doprovodem na Nový rok na památnou horu Říp. Zvěst o naší novoroční tříkrálové tradici se už patrně donesla i na nejvyšší místa Charity ČR a tak letos za námi poslali „inspekci“ - tiskového mluvčí Charity ČR a členku koordinačního týmu Tříkrálové sbírky v republice. Společně s námi se zúčastnili novoroční bohoslužby slova v rotundě a byli moc spokojení. O našem koledování na Řípu se zmínili v přímém vysílání Radia Proglas a vyzvali ostatní charity k podobnému kroku. Uvidíme, zda za rok obsadí tříkrálové skupinky i jiné hory a vrcholky v republice. My jsme však byli první!

Tak jako každý rok, opět jsme v rámci sbírky chtěli udělat nějakou inovaci, aby nám ten zajetý koloběh nezevšedněl. Rozhodli jsme se prodloužit koledování o další víkend – a sbírku ukončit až v neděli 13. ledna. Důvod byl jednoduchý - 2 větší obce z našeho

vikariátu nás požádaly, zda by bylo možné koledovat s vlastními skupinkami během druhého lednového víkendu. Po delším rozmyšlení, zda to vůbec stojí za to, jsme jim nakonec vyšli vstříc. Kupodivu se našli ještě i další ochotní koledníci, kteří se nabídli koledovat tam, kde jsme to předchozí víkend nestihli. Spokojenost zúčastněných obcí a všech, komu jsme i dodatečně svým koledováním udělali radost, nás přesvědčila, že tato inovace byla namístě a v příštím roce to uděláme stejně.

Zajisté jste někteří zaznamenali, že zázemí sbírky jsme vloni, z důvodu většího komfortu pro koledníky a dobrovolníky, přesunuli do našich prostor v Jungmannově ulici. Máme zde po celou dobu koledování k dispozici velkou místnost pro koledníky, samostatnou kuchyň, „úřadovnu“ i převlékárnu a prádelnu. Koledníkům se tady tak líbí, že u nás zůstávají i dlouho po návratu z koledování – hrají kulečnick, stolní fotbálek, sledují filmy a hlavně konzumují dobroty, které jim s láskou a velkou chutí připravují naše skvělé dobrovolnice. Kdo to ještě nevyzkoušel, má za rok určitě možnost přijít vyzkoušet, jak chutná naše „tříkrálovka“.

Dlouho jsme se zamýšleli nad tím, jakým způsobem ještě víc zapojit farnost a farníky do tříkrálové sbírky. Napadlo nás oslovit aktivní „babičky – seniorky“, zda by našly kus volného času a přišly mezi nás. Při koledování se totiž hodí každá pomocná ruka. Slovo dalo slovo a letos již podruhé se několik farnic z našich řad stalo významnými členkami našeho tříkrálového týmu. Máme velkou radost, že těch několik dnů jsou mezi námi. Fungují úplně bezvadně – od rána do večera (do kdy je třeba) a pomáhají se vším, co je potřeba (vaří, vydávají jídlo, myjí nádobí, pomáhají s oblékáním a maskováním koledníků, přípravou košíčků atd.). Pán Bůh zaplať za ně!

Zaujalo Vás něco z toho, o čem jste se dočetli z předchozích řádků? Nikdy jste nenašli odvahu nás oslovit a přihlásit se za koledníka nebo dobrovolníka a teď přemýšlíte, zda byste to přeci jenom zkusili? Určitě můžete a my budeme moc rádi za každého nováčka, který se nám ozve. Klidně můžete přijít s nějakou inovací a nápadem, co bychom mohli udělat jinak nebo navíc. V roce 2020 se totiž chystáme oslavit 20. výročí Tříkrálové sbírky a již nyní se na ni začínáme připravovat. Svoji účast na doprovodných akcích nám dokonce nabídli i naši pražští biskupové. Takže se nestyďte a staňte se našimi poradci a pomocníky, ať se oslava této zdařilé aktivity, která již dávno přesáhla práh kostelů, vydaří i díky Vám.

Marcela Lysáčková, FCH Roudnice n. L.

CO BUDE

STUDÁNKA VÁCLAVA CIGLERA PROSVÍTÍ POSTNÍ DOBU

Roudnická Galerie moderního umění připravila na jarní měsíce výstavu, respektive instalaci světelného objektu Václava Ciglera a Michala Motyčky. Vernisáž „Světelného pole“, jak se objekt, vytvořený zvláště pro prostor roudnické galerie, jmenuje, se konala ve čtvrtek 21. 2. a výstava potrvá do 5. 5. Protože se Václav Cigler, náš častý host a přítel, letos dožívá devadesátky, připojujeme se symbolicky k oslavě a do kostela instalujeme jeho objekt Studánka, který si zapůjčujeme od pražské Akademické farnosti u Nejsvětějšího Salvátora. Václav Cigler (*1929) ve své rozsáhlé tvorbě, zastoupené v mnoha českých i zahraničních galeriích i různých negalerijních prostorech, pracuje především se sklem, kovem, světlem, vodou a prostorem. Těchto pět ingrediencí také skládá Studánku, kovovou nádobu se skleněným dnem, která odráží na vodní hladině

prostor kostela. Autorovým stylem přitom není vystavit umělecké dílo jako takové, ale prostřednictvím uměleckého objektu vést diváka, aby okolní prostor, prostor setkávání, vnímal jinak. I my máme možnost podívat se na svůj kostel, tak dobře známý, novým okem, okem Studánky. Je krásnou a starobylou tradicí měnit trochu v postní době prostor kostela – zakrývat obrazy, věšet postní plátna – a aktualizovat tak naše vnímání toho, co bychom mohli považovat za samozřejmé. Studánka a její reflexe prostoru i nás samotných s námi setrvává po téměř celou postní dobu: na Velikonoce se vrátí do Prahy k Salvátorovi, aby z ní přijali křest dospělí katechumeni. Voda ve studánce je totiž svěcená, a tak pro nás může být nejen uměleckým dílem, inspirací nebo krasohledem, ale také praktickou kropenkou, která nám připomene hojnost živé vody, potřebné k naší postní očištění.

Zuzana Horáková

DĚTI

Přestože mají ovečky huňatou vlnu, zimními doplňky nepohrdnou. To by je ovšem nesměly roztahat po celé zahradě... Najdeš všechny ponožky, čepice, šály, svetry a rukavice?

PROGRAM

ne 24. 2. sbírka Svatopetrský haléř - na charitativní činnost papeže

st 27. 2. Beseda s Bohumilem Doležalem v evangelickém kostele v Roudnici, 18.30

st 6. 3. Popeleční středa, mše v Roudnici v 18.00

čt 7. 3. koncert STABAT MATER v Galerii moderního umění (Pražští pěvci pod vedením *Stanislava Mistra*. V programu zazní skladby: *Antonín Tučapský*: Pět postních motet a *Francis Poulenc*: Stabat Mater. Koncert bude věnován uctění památky paní ředitelky *Aleny Potůčkové*.)

pá 8. 3. Nezávazné hovory o víře, 18.00 v klubu

pá 15. 3. – so 16. 3. Postní duchovní obnova pro mládež

Potkáme se. Dáme si postní duchovní osvěžení. V pátek popovídáme v klubu. Probereme nějaké inspirativní téma. Pobavíme se o letošní křížové cestě. Pomodlíme se. V sobotu vyrazíme na pouť na Kalvárii u Úštěka. Cestou budeme povídat, blbnout, modlit. Když nemůžeš v pátek, pojed' v sobotu. Když nemůžeš v sobotu, přijď v pátek. Nejradši buď v pátek i sobotu. Kdybychom chtěli prokecat noc, můžeme spát v klášteře. Pro všechny od 13 let, dokud se cítí být mládež.

Podrobnější info o dopravě, jídle a programu dodáme, až to bude aktuální.

Přihlášky u Z. Horákové.

út 19. 3. Slavnost sv. Josefa, Snoubence Panny Marie, mše v Roudnici v 18.00

po 25. 3. Slavnost Zvěstování Páně, mše v Roudnici v 18.00

Setkání ministrantů:

pá 1. a 8. 3. (po náboženství, cca 16.30)

Klášterní klub je otevřen:

úterý 14.00 – 20.00

pátek 14.00 – 20.00

neděle 10.00 – 20.00

Pravidelně se zpovídá v Roudnici půl hodiny před každou mší sv. s výjimkou neděle. O tuto službu lze také požádat po mši sv. (především mimo Roudnici) nebo si domluvit individuální termín.

VŠECHNA ČÍSLA ZPRÁV JSOU KE STAŽENÍ na webu v sekci „O nás“:
<http://www.farnostroudnice.cz/o-nas/farni-zpravy/> Římskokatolická farnost Roudnice n/L, Komenského 174, www.farnostroudnice.cz, Facebook/Klasterroudnice